

ESCENA I

A la ciutat de Verona (Itàlia), al segle XIV o XV, dues famílies mantenen velles renyines des de fa anys. Partidaris dels dos bàndols es troben al carrer i s'enfronten en una baralla. El príncep, la màxima autoritat de la ciutat, s'hi presenta i els separa. Mentrestant, Romeu, el jove Montesco, que no intervé en la baralla, busca la soledat per plorar les seves penes d'amor.

Entren SAMSÓ i GREGORI, de la casa dels Capuleto, amb espases i escuts.

SAMSÓ: T'asseguro, Gregori, que no ho suportó més.

GREGORI: Tens tota la raó. No es mofaran de nosaltres.

SAMSÓ: El que vull dir és que per força ho tindran pitjor.

GREGORI: La baralla és entre els nostres amos i entre nosaltres, els seus homes.

SAMSÓ: Si em trobo un gos Montesco, salto. No és de valents arrambar-se a la paret.

GREGORI: Doncs treu l'eina que aquí vénen dos dels Montesco.

Entren ABRAHAM i un altre CRIAT.

SAMSÓ (*a part a GREGORI*): La meva arma està treta i preparada. Però és millor que tinguem la llei de part nostra; deixa que comencin ells.

GREGORI: Els faré una ganyota quan passin i que s'ho prenguin com vulguin.

SAMSÓ: Em mamaré el dit quan em vegin, que és un gest de molt menyspreu, a veure si ho aguanten.

ABRAHAM: Aquest gest ens l'heu fet a nosaltres, senyor?

SAMSÓ: No ha estat a vosaltres; però, sí, l'he fet.

GREGORI: És que voleu brega?

ABRAHAM: Brega? No, senyor!

SAMSÓ: Perquè si la voleu, senyor, sóc tot vostre.

ABRAHAM: Val més que no.

Entra BENVOLIO.

GREGORI (*a part a SAMSÓ*): És millor que diguis que sí, que arriba un parent de l'amo.

SAMSÓ: Sí, millor que sí. Traieu l'espasa, si és que sou homes. Gregori, recorda el teu cop mestre.

Lluiten.

BENVOLIO: Alto, bojos! Guardeu les espases i estigueu en pau. No sabeu què feu.

Entra TIBALD.

TIBALD: Què és això? Lluiteu contra aquests cervatells? Girat, Ben-
volio, i enfronta't a la teva mort.

BENVOLIO: Només vull posar pau. Desa l'espasa i ajuda'm a separar
aquests homes.

TIBALD: Com pretens posar pau amb l'espasa a la mà? Odio aquesta
paraula tant com l'infern, els Montesco i a tu. En guàrdia, covard!

Lluiten. Entren tres o quatre CIUTADANS *amb pals i llances.*

CIUTADANS: Ataqueu-los! Derroteu-los! A baix els Capuleto! A baix
els Montesco!

Entren l'ancià CAPULETO *i la seva* ESPOSA.

CAPULETO: Què és aquest xivarri? Doneu-me la meva espasa!

SRA. CAPULETO: Diques millor un bastó. Per què demanes una es-
pasa?

Entren l'ancià MONTESCO *i la seva* ESPOSA.

CAPULETO: Dic la meva espasa! El vell Montesco és aquí i fanfarro-
neja amb la seva espasa davant meu.

MONTESCO: Tu, Capuleto, brivall!... No m'agafeu! Deixeu-me!

SRA. MONTESCO: Tu no mouràs un peu per anar en cerca d'un
enemic.

Entren el PRÍncep SCALA *i els seus* ACOMPANYANTS.

PRÍncep: Súbdits rebels, enemics de la pau, bèsties que taqueu
l'acer amb la sang del veí. Em voleu escoltar? Sota pena de

tortura, deixeu ara mateix les armes i escolteu la sentència del vostre príncep. Tres vegades les vostres guerres personals, conseqüència de les vostres boges paraules, vells Capuleto i Montesco, han trencat la tranquil·litat dels nostres carrers i han obligat els ciutadans de Verona a despullar-se de les seves luxoses robes per vestir les armes, amb la finalitat que acabés el vostre destructiu odi. Si torneu a alterar la pau, ho pagareu amb les vostres vides. Tu, Capuleto, vine amb mi; tu, Montesco, vine aquesta tarda al palau per continuar parlant de l'assumpte. I ara, feu el que he dit. Que tothom se'n vagi, sota pena de mort.

Se'n van tots, excepte MONTESCO, la seva ESPOSA i BENVOLIO.

MONTESCO: Qui ha iniciat un altre cop aquesta vella baralla? Parla, nebot. Hi eres quan ha començat?

BENVOLIO: Hi havia els criats del teu enemic i els teus lluitant quan jo he arribat. He tret l'espasa per separar-los i en aquell moment ha arribat el ferotge Tibald, amb l'espasa a la mà, m'ha insultat i m'ha amenaçat. N'han vingut més i s'han afegit a la baralla, fins que ha arribat el príncep i ha separat les dues parts.

SRA. MONTESCO: Ah! On és Romeu? L'has vist avui? Com m'alegro que no hagi participat en aquesta baralla!

BENVOLIO: Oncles, una hora abans que el sol tragués el cap per la daurada finestra d'Orient, he vist el vostre fill passejant sol per un bosqueró. M'hi he acostat, però ell s'ha amagat més en l'espessor i ha fugit de tota companyia. Així que he continuat el meu camí i m'he allunyat de qui de mi fugia.

MONTESCO: Més d'un matí l'han vist per allà deixant les seves llàgrimes damunt de la rosada, però quan amb prou feines clareja torna a casa i es reclou a la seva cambra, tanca les finestres i es crea una nit artificial per a ell sol. Algú hauria de parlar amb

ell i aconsellar-lo, ja que aquest negre estat d'ànim li pot portar grans mals.

BENVOLIO: Noble oncle, en saps la causa?

MONTESCO: Ni la sé ni me la vol dir.

BENVOLIO: Ho has intentat?

MONTESCO: Sí, tant jo com alguns dels seus amics; però ell se la guarda ben en secret. És així de reservat. Si poguéssim saber quin és el motiu de la seva tristesa, l'ajudàriem com sabéssim millor.

Entra ROMEU.

BENVOLIO: Mireu, ara ve. Deixeu-nos, sisplau. M'assabentaré de la seva pena o me l'haurà de negar.

Se'n van MONTESCO i la seva ESPOSA.

BENVOLIO: Bon dia, cosí.

ROMEU: Ja és de dia?

BENVOLIO: Gairebé són les nou.

Romeu: Pobre de mi! Les hores tristes semblen tan llargues. Era el meu pare qui se n'anava?

BENVOLIO: Sí, era ell. Digue'm: quina tristesa allarga les teves hores, Romeu?

ROMEU: No tenir el que si tingués les faria curtes.

BENVOLIO: Estàs enamorat?

ROMEU: Sense...

BENVOLIO: Sense amor?

Romeu: Sense l'amor de qui estimo.

BENVOLIO: Per què l'amor és tan dolç a simple vista i és tan dur i amarg quan es tasta?

ROMEU: Ai, l'amor! Per què, si és cec, pot trobar sense ulls el camí que li ve de gust? Per què era aquella baralla? No m'ho di-

guis, perquè ho he sentit tot. Té molt a veure amb l'odi, però més amb l'amor. Oh, amor busca-raons! Oh, amorós odi! Oh, ploma de plom, brillant fum que surt dels sospirs, gelat foc, agradosa malaltia, somni estant despert, mar nodrit per les llàgrimes dels amants! Aquest és l'amor que sento. No rius?

BENVOLIO: No, cosí, més aviat ploro pel dolor que oprimeix el teu cor.

ROMEU: Jo mateix m'he perdut i no em trobo! Aquest no és Romeu; és un altre el que és aquí!

BENVOLIO: Digue-m'ho seriosament: a qui estimes?

ROMEU: Seriosament, cosí, estimo una dona a qui no podran ferir les fletxes de l'amor, ja que s'ha protegit amb l'armadura de la castedat; no la convenceran les paraules d'amor, ni els ulls seductors, ni l'or que compra els sants.

BENVOLIO: Segueix el meu consell, oblida-la: no pensis en ella. Dóna als teus ulls llibertat i mira altres dames.

ROMEU: Comparar-la amb altres faria que la seva bellesa resultés encara més exquisida. El que ha quedat cec no pot oblidar què significa veure-hi. Adéu, ja que no m'ensenyes a oblidar.

BENVOLIO: T'ensenyaré aquesta lliçó o estaré en deute amb tu fins a la mort.

Surten.